

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **N. T. D.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí ČR**, se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 5. 10. 2012, č.j. 306809/2012-KKM, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016, č. 6 A 172/2012-31-38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný je **p o v i n e n** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši **4.114 Kč** k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Marka Sedláka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní řízení

Žalobkyně dne 27. 6. 2012 prostřednictvím své zástupkyně zaslala na zastupitelský úřad České republiky v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 42a odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ke které připojila žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na základě registrace v systému Visapoint. Žádost odůvodnila tím, že její zástupkyně ji v systému Visapoint pokoušela opakovaně registrovat k osobnímu podání žádosti. Systém jí však nikdy registraci neumožnil s tím, že termíny jsou obsazeny a je třeba registraci zkusit později znovu.

Usnesením ze dne 19. 7. 2012, č. j. 1587/2012, zastupitelský úřad řízení o žádosti zastavil pro zjevnou bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. V odůvodnění uvedl,

že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint nejsou samy o sobě důvodem pro vyhovění žádosti o upuštění od osobní přítomnosti.

Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2012, č. j. 306809/2012-KKM, ministr zahraničních věcí rozklad proti uvedenému usnesení zamítl.

K žalobě vyslovil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 A 172/2012 - 31, nicotnost rozhodnutí zastupitelského úřadu i ministra zahraničních věcí. Přisvědčil námitce žalobkyně, že rozhodnutí vydal správní orgán, který vůbec nebyl k vydání rozhodnutí věcně příslušný. Podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců rozhoduje ministerstvo vnitra o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Z toho městský soud dovodil, že ministerstvo vnitra bylo orgánem oprávněným k rozhodování ve věcech dlouhodobého pobytu, tj. o vydání povolení k dlouhodobému pobytu i o zastavení řízení o žádosti o tento druh pobytu. Působnost žalovaného naopak vychází z § 166 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je oprávněn rozhodovat o udělování víz, nikoli však o povolení k dlouhodobému pobytu. V posuzované věci tak zastupitelský úřad nerozhodl pouze o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na základě registrace v systému Visapoint, k čemuž by byl příslušný, ale i též rozhodl o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, což spadá do pravomoci ministerstva vnitra. Podle městského soudu tak obě rozhodnutí vydaly věcně absolutně nepřislušné správní orgány

II. Kasační stížnost

Rozsudek městského soudu napadl žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu nesprávného posouzení otázky věcné příslušnosti k vydání rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu. Podle něj městský soud rozhodl v rozporu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6 Azs 242/2014 - 41, a ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015 - 36. Podle stěžovatele z ustanovení § 42a odst. 4 a § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyplývalo, že ministerstvo vnitra bylo příslušné k rozhodování ve věci samé. V dané věci řízení mělo několik fází, přičemž pro první z nich (fáze podání žádosti) byl příslušný zastupitelský úřad. Zastupitelské úřady přitom nejsou jen jakýmsi poskytovateli poštovních služeb, které by bez dalšího všechny žádosti automaticky přeposílaly ministerstvu vnitra k rozhodnutí ve věci samé, ale byla jim svěřena pravomoc posuzovat věrohodnost žadatele, respektive okolnosti podání žádosti v rámci povinnosti osobního podání žádosti, včetně pravomoci rozhodovat v odůvodněných případech o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. Pokud zastupitelský úřad důvody pro upuštění od této povinnosti neuznal, stala se tím žádost o povolení k dlouhodobému pobytu bezpředmětnou, takže nezbylo než řízení o ní zastavit, jak vyplývalo i z citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Příslušným k zastavení řízení byl podle stěžovatele ten orgán, před kterým bylo vedeno řízení v okamžiku, kdy se stala žádost bezpředmětnou. Opačný výklad by vedl k absurdnímu důsledku, kdy by zastupitelský úřad byl nucen zaslat žádost ministerstvu vnitra, třebaže by bylo zřejmé, že žádost byla bezpředmětná. Takový postup by byl v rozporu s principem ekonomie správního řízení. Je názoru, že městský soud v dané věci zjevně zaměnil pravomoc (příslušnost) k rozhodování ve věci samé s pravomocí (příslušností) činit procesní úkony v jednotlivých fázích řízení. Stěžovatel z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti označila napadený rozsudek za správný, byť se zdánlivě odklonil od dosavadní judikatury. Ve stěžovatelem citované judikatuře však byla otázka příslušnosti k rozhodnutí o zastavení řízení na rozdíl od nyní projednávané věci řešena

pokračování

pouze okrajově. Podle žalobkyně bylo v kompetenci zastupitelského úřadu rozhodnout toliko o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení však nelze dovozovat kompetenci rozhodnout o žádosti o pobyt jako o takové, tedy rozhodnout i o zastavení řízení o ní, neboť § 165 písm. j) téhož zákona stanoví výlučnou věcnou působnost ministerstva vnitra k tomuto rozhodování. V praxi tedy měl zastupitelský úřad rozhodnout pouze o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti a žádost o pobyt v každém případě postoupit Ministerstvu vnitra, které bylo jediné věcně příslušné posoudit, zda byl dán důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) či g) správního řádu. Žalobkyně závěrem zdůraznila, že nežádala o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt, ale o upuštění od povinnosti osobního podání této žádosti na základě registrace v systému Visapoint, který jí bránil v osobním podání žádosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti stěžovatelky podle ustanovení § 48 odst. 3 písm. d) ve spojení s ustanovením § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní přerušil usnesením ze dne 16. 1. 2017, č. j. 3 Azs 159/2016 - 27 na dobu do rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 7 Azs 227/2016. V tomto řízení byla totiž nastolena totožná otázka, která je předmětem sporu i v nyní posuzovaném případě. Jedná se o otázku, který správní orgán je věcně příslušný k vydání rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt pro bezpředmětnost a zda je takovým orgánem ministerstvo vnitra či zastupitelský úřad, případně ministerstvo zahraničních věcí. Vzhledem k tomu, že rozšířený senát rozhodl ve shora uvedené věci rozsudkem ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 – 36 (usnesení nabylo právní moci dne 8. 6. 2017), pokračuje řízení v projednávané věci dnem následujícím po právní moci tohoto rozsudku.

Jak již bylo výše uvedeno, pro věc stěžejní otázku právního posouzení zákonnosti resp. nicotnosti usnesení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu o zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost, které vydal zastupitelský úřad v Hanoji, Vietnamská socialistická republika, resp. žalované Ministerstvo zahraničních věcí ČR ve skutkově téměř identické situaci, posuzoval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 – 36.

V tomto řízení cizinec uplatnil u zastupitelského úřadu žádost o pobyt na zaměstnaneckou kartu podle ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozšířený senát uvedený pobytový status klasifikoval jako zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Vzhledem k tomu, že i povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 42a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, o které požádala žalobkyně, je svým účelem a systematickým zařazením v zákoně rovněž pobytovým oprávněním k dlouhodobému pobytu, jsou zformulovaná východiska rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu bezpochyby plně aplikovatelná i v právě projednávané věci.

V citovaném rozsudku nejprve rozšířený senát posuzoval z procesního hlediska skutečnost, že cizinec u zastupitelského úřadu obdobně jako v projednávané věci nepodal žádost osobně, jak mu ukládá zákon o pobytu cizinců. Vycházejí z jiného svého rozhodnutí ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52 rozšířený senát uvedl, že jak na úseku víz, tak na úseku povolení k pobytům má zastupitelský úřad kompetenci *v odůvodněných případech* od povinnosti osobního podání žádosti na základě svého uvážení upustit (§ 170 odst. 1 věta druhá, § 169 odst. 16 věta druhá zákona o pobytu cizinců), přičemž na úseku víz má tuto kompetenci

vedle zastupitelského úřadu i Ministerstvo vnitra. Na rozdíl od víz (srov. § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) však zastupitelský úřad nemá na úseku povolení k pobytům kompetenci stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Je tedy na něm, aby i bez užití mechanismu sjednání termínu podání žádosti zajistil, že podávání žádostí bude probíhat efektivně, ale zároveň lidsky důstojným způsobem, a tedy zejména tak, že žadatelé své žádosti budou moci podat v přiměřených lhůtách.

Rozšířený senát dále poukázal na to, že o případném upuštění od osobního podání žádosti nevydává zastupitelský úřad či Ministerstvo vnitra samostatné rozhodnutí, neboť jde toliko o dílčí procesní úkon v řízení o žádosti o udělení povolení k pobytu či víza. Konstatoval však, že pokud úvahu o eventuálním upuštění od osobního podání žádosti činí zastupitelský úřad, nemá on sám pravomoc vyvodit z této úvahy důsledky pro další právní osud řízení o žádosti. Podání žádosti (ať už o vízum nebo o dlouhodobý pobyt) nikoli osobně totiž ještě neznamená, že řízení o ní nebylo zahájeno. Takový důsledek s nesplněním povinnosti podle § 170 odst. 1 věty první a § 169 odst. 16 věty první zákona o pobytu cizinců tento ani jiný zákon nespojuje. V této souvislosti rozšířený senát připomněl, že odlišné následky jsou spojeny se situací, kdy je cizinec povinen žádost podat jen na příslušném zastupitelském úřadu („*místní příslušnost*“ zastupitelských úřadů se řídí pravidlem podle § 169 odst. 15 věty první zákona o pobytu cizinců) a nedodržení této povinnosti má důsledky specifikované ve větech druhé a třetí (tj. nezahájení řízení o žádosti a odložení věci usnesením). V zásadě je poté rozšířený senát toho názoru, že postup podle § 170 odst. 2 věty druhé (povinnost zastupitelského úřadu umožnit žadatelům podání žádosti o vízum do 30 dnů) nebo podle § 169 odst. 16 věty druhé zákona o pobytu cizinců (tedy upuštění od povinnosti osobního podání žádosti) jsou pouze podkladem pro správní orgán disponující kompetencí rozhodnout o žádosti, aby posoudil, zda žádosti nespĺňující zákonem předepsanou náležitost lze vyhovět, zamítnout ji, anebo zda je důvod pro jiné rozhodnutí.

Rozšířený senát se v rozsudku také zabýval tím, jaký vliv na zahájení řízení o žádosti má skutečnost, že cizinci je ztíženo osobní podání žádosti na zastupitelském úřadě. Vyslovil, že pokud veřejná moc neumožnila žadateli podat žádost osobně proto, že mu nezajistila možnost podat ji v přiměřené době lidsky důstojným způsobem, nemůže nepodání žádosti osobně samo o sobě vést bez dalšího k zastavení řízení o ní pro bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu či k jinému obdobnému nemeritornímu rozhodnutí o ní. I když žádost nepodaná osobně nespĺňuje zákonem předepsanou náležitost v případě, že podle § 170 odst. 1 věty druhé a § 169 odst. 16 věty druhé zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad či v případě víz také ministerstvo vnitra neupustily od osobního podání žádosti, jejím podáním však došlo k zahájení řízení. S jakým výsledkem řízení o žádosti skončí, pak záleží na dalších (mj. již výše zmíněných) okolnostech.

V otázce stěžejní pro projednávanou věc - který správní orgán je nadán pravomocí rozhodnout o žádosti o udělení dlouhodobého pobytu, která nespĺňuje podmínku osobního podání u zastupitelského úřadu, poté dospěl rozšířený senát k závěru, že tímto správním orgánem je vždy ministerstvo vnitra. Vyložil přitom, že ustanovení § 165 písm. c), j) i n) zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat tak, že „*ministerstvo vnitra má ve věcech tam vymezených kompetenci k rozhodování jakýmkoli způsobem*“. *A contrario* z toho vyplývá, že zastupitelský úřad jako správní orgán prvního stupně ani ministerstvo zahraničních věcí jako orgán odvolací nejsou v případech, kdy se rozhoduje ve věcech žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu, vůbec věcně příslušné k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žádosti končí, čítaje v to i případné usnesení o zastavení řízení podle § 66 správního řádu, pokud by ve věci vůbec připadalo v úvahu jeho vydání.

pokračování

Výše uvedená východiska v projednávané věci znamenají, že pokud stěžovatelka uplatnila u příslušného zastupitelského úřadu uvedeným způsobem žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle ustanovení §42a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, o této žádosti bylo kompetentní rozhodnout pouze ministerstvo vnitra. Zastupitelský úřad v Hanoji ani ministerstvo zahraničních věcí jako odvolací orgán, vůbec nedisponovali žádnou pravomocí ve věci rozhodnout.

Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou v důsledku toho nesouhlasí s tvrzením, že městský soud zaměnil pravomoc k rozhodování ve věci samé s pravomocí činit procesní úkony v jednotlivých fázích řízení. Městský soud naopak v napadeném rozsudku dospěl ke správnému závěru, že žalovaná, resp. zastupitelský úřad je kompetentní činit v řízení o žádosti toliko jednotlivé (v zákoně vyjmenované) úkony, kdežto rozhodnout o osudu žádosti je v pravomoci právě ministerstva vnitra. S těmito závěry se bezvýhradně ztotožnil rovněž rozšířený senát.

Právě uvedený závěr o tom, že v projednávané věci šlo o tzv. absolutní věcnou nepřislušnost zastupitelského úřadu a ministerstva zahraničních věcí k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu končí, se opírá o skutečnost, že taková rozhodnutí vydaly správní orgány nacházející se v systému orgánů státu zcela mimo institucionální a kompetenční strukturu, které zákon dotýčnou rozhodovací kompetenci svěřuje (ministerstvo vnitra), a stojící takříkajíc „vedle“ dotýčné struktury.

Městský soud proto zcela správně posoudil rozhodnou právní otázku, dospěl-li k závěru, že rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce pro bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu vydané zastupitelským úřadem i rozhodnutí ministra zahraničních věcí o rozkladu proti rozhodnutí zastupitelského úřadu jsou nicotná, jelikož byla vydána správními orgány, které k tomu nebyly vůbec věcně příslušné.

Vzhledem k tomu, že se Nejvyšší správní soud s námitkami stěžovatelky neztotožnil, kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Procesně úspěšná žalobkyně učinila v řízení o kasační stížnosti toliko písemné vyjádření dne 13. 7. 2016, v řízení ji zastupoval advokát Mgr. Marek Sedlák. Nejvyšší správní soud jí proto přiznal náhradu nákladů spočívající v odměně a v náhradě hotových výdajů advokáta. Na odměně náleží advokátovi žalobkyně částka 3.100 Kč za jeden úkon právní služby podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za převzetí případu ve fázi řízení o kasační stížnosti advokátovi odměna nenáleží, neboť žalobkyni zastupoval již v řízení o žalobě, jež bylo ukončeno rozsudkem městského soudu, proti němuž kasační stížnost stěžovatele směřovala. K odměně za vyjádření ke kasační stížnosti je nutno připočítat náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za tento úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna a hotové výdaje advokáta činí 3.400 Kč. Tuto částku pak Nejvyšší správní soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 714 Kč

odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát žalobkyně povinen odvést jako plátce této daně. Soud proto určil náklady řízení v celkové výši 4.114 Kč, které je stěžovatel povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 21. června. 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu